

2) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 4 ust. 3 w związku z art. 2 lit. j) rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że odmowa przyjęcia pasażera na pokład wbrew jego woli może zostać wyrażona przez umownego przewoźnika lotniczego wobec pasażera również ze skutkiem wobec obsługującego przewoźnika lotniczego, który zawarł z nim umowę o wspólnej obsłudze połączeń dotyczącą tego lotu?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln (Niemcy) w dniu 2 września 2022 r. – Die Länderbahn GmbH DLB i in./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-582/22)

(2022/C 441/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Die Länderbahn GmbH DLB, Prignitzer Eisenbahn GmbH, Ostdeutsche Eisenbahn, Ostseeland Verkehrs GmbH

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Uczestnik postępowania: DB Netz AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 ust. 1, 6 i 9 dyrektywy 2012/34/UE (¹) należy interpretować w ten sposób, że system pobierania opłat może być odpowiednim przedmiotem skargi do organu regulacyjnego także wtedy, gdy upłynął już okres ważności opłaty, która ma być poddana kontroli (skarga na tzw. starą opłatę)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 56 ust. 1, 6 i 9 dyrektywy 2012/34/UE należy interpretować w ten sposób, że organ regulacyjny może w przypadku kontroli ex post starych opłat uznać je za bezskuteczne ze skutkiem ex tunc?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze i drugie: czy wykładnia art. 56 ust. 1, 6 i 9 dyrektywy 2012/34/UE dopuszcza uregulowanie krajowe, które wyłącza możliwość kontroli ex post starych opłat ze skutkiem ex tunc?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze i drugie: czy art. 56 ust. 9 dyrektywy 2012/34/UE należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nim działania właściwego organu regulacyjnego w celu naprawy sytuacji po stronie skutków prawnych otwierają również co do zasady możliwość nakazania zarządcy infrastruktury zwrotu opłat pobranych niezgodnie z prawem, mimo że roszczenia o zwrot między przedsiębiorstwem kolejowym a zarządcą infrastruktury mogą być dochodzone na drodze cywilnoprawnej?

5) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lub drugie: czy prawo do skargi do organu regulacyjnego na stare opłaty wynika w każdym razie z art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), jeżeli w braku rozpatrzenia skargi przez organ regulacyjny zwrot bezprawnie pobranych starych opłat jest wykluczony na podstawie przepisów krajowego prawa cywilnego zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-489/15⁽²⁾ (wyrok z dnia 9 listopada 2017 r.)?

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (Dz.U. 2012, L 343, s. 32).

(2) EU:C:2017:834, CTL Logistics.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 5 września 2022 r. – QM/Kiwi Tours GmbH**

(Sprawa C-584/22)

(2022/C 441/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i strona wnosząca skargę rewizyjną: QM

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: Kiwi Tours GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2302⁽¹⁾

- 1) należy interpretować w ten sposób, że dla oceny prawa do rozwiązania umowy istotne są tylko te nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, które wystąpiły do momentu rozwiązania umowy,
- 2) czy w ten sposób, że należy uwzględnić również nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, które faktycznie wystąpią po rozwiązaniu umowy, ale jeszcze przed zaplanowanym rozpoczęciem imprezy turystycznej?

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1)

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 lipca
2022 r. w sprawie T-388/19, Puigdemont i Casamajó i Comín i Oliveres/Parlament Europejski,
wniesione w dniu 16 września 2022 r. przez Carlesa Puigdemonta i Casamaję i Antoniego Comína
i Oliveresa**

(Sprawa C-600/22 P)

(2022/C 441/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carles Puigdemont i Casamajó i Antoni Comín i Oliveres (przedstawiciele: P. Bekaert, S. Bekaert, advocaten, i G. Boye, abogado)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Królestwo Hiszpanii